

DANIELLE STEEL

KILENC ÉLET

DANIELLE STEEL
KILENC ÉLET

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Nine Lives*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, in 2021

Copyright © 2021 by Danielle Steel

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2024, by F. Nagy Piroska

Cover design: *Derek Walls*

Cover photograph: © *peepo/Getty Images*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2024

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Bátor és csodálatos gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Őriztétek meg a bátorságotokat,
akár veszítetek, akár győztök.
Hozzatok bölcs döntéseket,
és álljon mellettetek mindig valaki,
aki oltalmaz benneteket
valahányszor kockázatot vállaltok.*

*Legyen boldog az életek,
kísérje áldás minden lépéseteket,
szegődjék mellétek a szerencse mindörökre.*

Annyira szeretlek benneteket!

Mami/d. s.

KILENC ÉLET

Első fejezet

Mary Margaret Kelly, becenevén Maggie, nyolcéves korára már négy katonai támaszponton is élt. Csak ezt az életet ismerte és szerette. Vietnámi küldetése miatt kitüntettetett apja, Kevin, a légierő berepülőpilótája volt, apai nagyapja pedig a második világháborúban szolgált a haditengerészet pilótájaként.

Maggie imádta magas, jóképű apját, aki ráadásul vicces és szórakoztató volt. Szerette nézni, ahogy repül, pedig tudta, hogy anyját a rémületbe kergeti a dolog. Az apja semmitől sem félt, és Maggie-t is mindig bátorságra biztatta. Maggie igyekezett is bátor lenni, akárcsak az öccse, Tommy. A fiú szintén pilóta akart lenni, mint az apjuk.

Maggie öt évvel volt idősebb a testvérénél, így ő vigyázott az öccsére, amikor anyjuknak más elfoglaltsága akadt. Mielőtt Maggie megszületett, Emma ápolónőként dolgozott, de aztán otthon maradt a gyerekekkel, és soha egy

percig sem unatkozott mellettük. A keresete sem hiányzott, mivel a légierő jó életet biztosított a családnak, lévén az apa repülő őrnagy, aki kiképző gyakorlatokat vezetett.

Amikor Maggie kilencéves lett, új támaszpontra költöztek Nevadában. Anyja nem szerette ezt a helyet, ahol többnyire forróság volt még éjszaka is, és nem győzött panaszkodni a gyermekeinek, hogy szerinte apjuk küldetései mostantól veszélyesebbek lesznek. Azt azonban nem árulta el, hogy miért. Maggie párszor hallotta, hogy emiatt vitatkoznak. Csakhogy apja imádta, amit csinált. Ha a repülésről beszélt, felragyogott az arca, és csillogott a szeme. Mindent szeretett, ami a repülőgépekkel volt kapcsolatban.

Három hónapja laktak itt, amikor Maggie apja elment egy szokásos kiképző küldetésre. Aznap kora reggel, indulás előtt megpuszilta Maggie-t, aki még ágyban feküdt. Megpuszilta a mélyen alvó Tommyt is. Emma a konyhaablakból nézte, ahogy elhajt.

Tommy és Maggie épp reggelizett, amikor két egyenruhás férfi kopogott az ajtón. Bejöttek, és az anyjukkal együtt leültek a nappaliban. Emma egyetlen hangot sem szólt, csak ült ott, és halkan zokogott, hogy a gyerekek ne hallják. A férfiak egy idő múlva elmentek.

Emma ezek után elmondta Maggie-nek és Tommynak, hogy apjuk meghalt. A gépe megbibósodott, és irányíthatatlanná vált. A tiszték azt

mondták Emmának, hogy ha Kevin Kelly nem tudta megakadályozni a szerencsétlenséget, akkor senki másnak sem sikerült volna.

Három nap múlva Maggie és Tommy részt vett apjuk temetésén. Maggie évekkel később is emlékezett rá, milyen rettenetesen érezte magát, és mennyire hihetetlennek tűnt, hogy apja soha többé nem jön haza. A repülőszázadában szolgáló férfiak összehajtogatták a koporsóját borító zászlót, és odaadták az anyjának, aki lehunyt szemmel a melléhez szorította. Maggie félt, hogy anyja el fog ájulni, de nem ájult el. Maggie szüntelenül azt mondogatta magának, hogy legyen bátor, ahogy apjától tanulta. És az volt, sőt bátrabb, mint azt valaha hitte volna magáról. Gondoskodott Tommyról, mialatt anyja az ágyban fekvé csak sírt és sírt. Emma alig-alig kelt ki az ágyból, a vacsorát is Maggie főzte meg.

Egy időre Emma szüleihez költöztek Oklahomába, majd végleg elhagyták a támaszpontot, és Las Vegasban telepedtek le. Maggie életében először élt civilek között, és egy helyi iskolában kezdett tanulni. Emma pénztárosi állást kapott egy kaszinóban. Nem akart többé ápolónőként dolgozni, azt mondta, túl hosszúak a műszakok, ő pedig már eddig is a kelleténél tovább tartott. Hat hónapig maradtak Las Vegasban; anyja fizetéséből és apja nyugdíjából éltek. Ezt követően három különböző államban laktak, míg végül Miami-ban kötöttek ki, ahol Emmának

jobb állást sikerült szereznie: manikűrösként dolgozott egy üdülőszálló szépségszalonjában. Nyugodt életet élt, soha nem járt randikra, amíg nem találkozott Harry Shermannel.

Maggie tizennégy éves volt, apja pedig öt éve halott, amikor Emma megismerte Harryt, akivel ugyanazon a nyaralóhelyen dolgoztak Miami-ban. Ő volt a vendéglátós cég vezetője. Nem volt sem olyan jóképű, sem olyan vicces, mint az első férje. Nem volt hős, nem vezetett repülőket, de Maggie-nek az anyja azt mondta, hogy ez nem is fontos. Hogy olyan férfira van szükségük, aki nem teszi kockára naponta az életét, amikor dolgozni megy. Hogy ha Maggie apja nem imádta volna azt az izgalmat, amit a repülés jelentett számára, akkor ma is élne. Bármi lehetett volna. Asztalos, vízvezeték-szerelő, tanár, építési vállalkozó, de ő a veszélyt szerette.

Valahányszor Tommy arról beszélt, hogy amint felnő, ő is repülőgépeket akar vezetni, Emma nyers hangon rászólt, hogy inkább találjon ki valami mást, ha nem akarja megöletni magát. Megtanulták, hogy ne beszéljenek sem az apjukról, sem a repülésről.

Harry rendes ember volt. Csendes és komoly, nem nevetett annyit, mint az apjuk, és nem mesélt vicces történeteket. Nem sokat beszélt Maggie-vel vagy Tommyval. De anyjuk azt mondta, hogy jó állása van. A megismerkedésük után egy évvel összeköltöztek vele. Anyjuk

elmondta, hogy eljegyezték egymást. Egy hónappal később összeházasodtak. Maggie tizenöt éves volt ekkor.

A városházáról négyesben elmentek egy étterembe. Harry este szokás szerint dolgozni ment, valami nagyszabású konferenciát tartottak a városban. A férfi elég kedves volt mindhármukhoz, Maggie-nek nem volt ellene semmi kifogása. Harrynak nem születtek saját gyerekei, így próbált apjukként viszonyulni Emma gyerekeihez, de mindig késő estig dolgozott, vendéglátói oldalról ő volt a szállodában rendezett összejövetelek felelőse. Emma boldognak tűnt mellette, de a szeme sohasem csillant fel úgy, mint amikor Kevin autója megérkezett a ház elé, vagy a férfi belépett a szobába.

Harryval más volt az élete. Mindketten sokat dolgoztak, Maggie és Tommy gyakran maradtak egyedül, amíg anyjuk haza nem ért a munkából. Nemelegyszer Maggie készített vacsorát Tommynek és magának. Már nem olyan család voltak, mint amikor még élt az apjuk. Nem csináltak közös programokat, nem nevettek nagyokat, mindössze az tette őket családdá, hogy ugyanabban a házban éltek mind a négyen. Tudták, hogy Harry minden este haza fog jönni. Abban a szakmában, amiben ő dolgozott, nem volt semmi veszélyes, és egy idő után anyjuk szeméből eltűnt a rettegés. Harry nem volt elbűvölő, sem izgalmas, viszont megbízható volt.

Esténként, amikor hazaért, leült a tévé elé, és megivott pár sört. Későig fenn maradt, és reggel még aludt, amikor a két gyerek elindult az iskolába. De egyébként sem volt számukra semmi mondanivalója. Emmának meg is mondta, hogy nincs szokva gyerekekhez. Hetente egyszer Maggie kezébe nyomott egy ropogós húszdollárost, azzal, hogy menjen moziba a barátaival, vagy vegyen rajta magának valamit. Tommynak vett egyszer egy futball-labdát, de arra nem volt ideje, hogy focizni menjen vele. A heti húszdolláros volt az egyetlen valódi kapcsolat közte és Maggie között. Anyja más ember lett; mintha az apjuk halálával valami benne is meghalt volna.

Egy évvel azután, hogy Emma és Harry összeházasodtak, Maggie tizenhat, Tommy pedig tizenegy éves lett, Harryt áthelyezték Chicagóba, egy nagyobb szállodába, amelyik ugyanahhoz a szállodalánchoz tartozott. Ez több pénzzel és nagyobb felelősséggel járó, jobb állásnak számított. Emma nem örült neki. Azt mondogatta, hogy Harry folyton dolgozni fog, sohasem fogják őt látni. De azért elköltöztek, még hozzá egy szebb lakásba, mint amilyenben Miami-ban laktak. Maggie-nek mindennap hiányzott Florida és a barátai. Az itteni iskola sokkal nagyobb volt, mint a régi középiskolája. Tommy egy másik, a Maggie-étől néhány saroknyira lévő iskolába került, és ő sem kedvelte az új helyét.

Emma szeretett volna kijebbi költözni, de Harry kijelentette, hogy neki közel kell laknia a munkahelyéhez. Emmának a hotel ajándék-boltjában ajánlottak fel állást, ahonnan néha titokban leszaladt Harryhoz. Már két éve voltak együtt, de Maggie úgy érezte, hogy olyanok, mintha idegenek lennének egymás számára. Néha megpróbált rákérdezni az anyjánál, de Emma azt felelte, hogy szereti ezt az életet, mert biztonságos, és most csak ennyit akar. Elpakolta az összes képet, amin Kevin is rajta volt, de Maggie kettőt az íróasztalfiókjában őrzött, ahol bármikor megnézhetné, és Tommynak is adott egyet, amelyen apjuk a repülő egyenruhájában feszített.

Apjukhoz képest Harry kövér kis öregembernek látszott. Kevin magas volt és karcsú, és mindig mosolygott. Emma harminckét évesen maradt özvegyen, és harminchét évesen ismerte meg Harryt. Azóta harminckilenc éves lett. Maggie barátainak hasonló korú vagy még idősebb anyjuk volt, de azok valahogy fiatalnak és élettelinek tűntek. Emma úgy nézett ki, mint egy öregasszony. Harry most töltötte be az ötvenet, de annál is öregebbnek látszott. Maggie sokszor gondolt arra, hogy elbűvölő apja mellett anyja is csinos volt, nem úgy, mint most. De ő mintha nem bánta volna, és Harry sem törődött az ilyesmivel. Hűséges és megbízható férjként elfogadta Emmát olyan-

nak, amilyen. Emma néha szóba hozta, hogy visszamenne ápolónőnek, de már túl sok év telt el azóta, és a műszakok is túl hosszúak voltak, ezért inkább alantasabb munkákat vállalt.

Maggie arról álmodozott, hogy a középiskola után visszamegy Floridába. Hiányzott neki a meleg idő, és hiányoztak az ottani barátai. Civilként más városba költözni nem ugyanolyan volt, mint átmenni a légielő egyik támaszpontjáról egy másikra. A hadseregben mindig voltak, akik barátságosan fogadták az érkezőt, és az ember ettől otthon érezte magát. A civil életben senki sem könnyítette meg a dolgukat, maguknak kellett kialakítaniuk az új életüket, és új barátokat találniuk az új iskolában. És a legtöbb lány undok volt.

Miután Chicagóba költöztek, és Maggie elkezdte az utolsó középiskolás évét, minden nap egyedül ebédelt az étkezdében. Nem került be a népszerű lányok klikkjébe, és nem is akart. A fiúk észre sem vették, de ezt sem bánta. Bár a jegyei rendben voltak, mégsem szerette az új iskoláját. A tanárait alig ismerte, és ők sem próbáltak megismerkedni vele. Azt tervezte, hogy érettségi után egy állami főiskolára megy, de még nem tudta, mit akar tanulni. Anyja felszolgálónői állást szerzett neki a nyárra a szállodában. Utálta ezt a munkát, de nem volt ötlete, mi mást csinálhatna. Még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán főiskolára akar-e menni,

de anyja emlékeztette rá, hogy apja elvárná tőle, ezért úgy érezte, nincs más választása.

Egyik nap az iskolából kijőve valaki elszárguldott mellette. Érezte, ahogy a szele megsuhintja az arcát. Ha kicsit közelebb jött volna, ledönti a lábáról, de erre azért vigyázott. Maggie nem tudta, kicsoda-micsoda a száguldozó. Amikor megfordult és körülnézett, egy gördeszkázó srácot látott széleseben távolodni. A fiú visszanézett, és intett neki. Ilyen káprázatos mosolyt utoljára az apja arcán látott. Ráadásul magas volt, mint Kevin, vörösseszőke hajú, és amikor feléje nézett, Maggie-nek úgy rémlett, hogy a szeme kék. A hideg őszi szélben mélyen a homlokába húzott kötött sapkát viselt. Maggie oda akart kiáltani neki, hogy máskor vigyázzon, de nem volt rá ideje. A fiú még akkor is mosolygott, amikor a sarokra érve befordult, és eltűnt.

Egy pillanatra megijesztette Maggie-t, de aztán ment tovább, hogy találkozzék Tommyval a buszmegállóban, ahonnan együtt mentek haza, és megfélekedezett a gördeszkás srácról. Pár nap múlva iskolába menet újra látta őt. A fiú leszállt a deszkáról, és csatlakozott Maggie-hez.

– Nem volna szabad a járdán gördeszkáznod – róttá meg Maggie.

– Nem gördeszkázom. Csak köszönni akarok neked – felelte a fiú azzal a mosollyal, ami a szemében kezdődött el, és átformálta az egész

arcát. Ragyogó kék szeméből kisleány ártatlanság sugárzott.

– Majdnem elütöttél – nézett rá Maggie szemrehányón, összevont szemöldökkel. Nem tudta, mi mást mondhatna neki. Még sohasem járt fiúval. A lányok az osztályában sokkal menőbbek voltak nála. Hozzájuk képest naiv és ártatlan kisleány volt. Tizenhét éves létére csak egyszer csókolta meg fiú. Egy iskolai táncos rendezvényen történt, a srác részeg volt, és ő ijedtében elfutott tőle.

– Nem ütöttelek el majdnem – világosította fel a fiú. – Nem tennék ilyet. Figyeltelek. Új vagy a suliban? – Maggie felkeltette a kíváncsiságát, és jóval magabiztosabbnak látszott, mint a lány, akinek izzadt a tenyere, mialatt a fiúhoz beszélt, pedig nagyon igyekezett közömbösnek tűnni.

– Az voltam tavaly. Áprilisban költöztünk ide Miami-ból.

– Húha! – füttyentett a fiú. – Jó nagy változás. Ha más nem is, az időjárás biztosan.

– Az iskola is – sóhajtott Maggie. A fiú észrevette, hogy Maggie egyedül van, a többi lánytól elkülönülve. Ebben a nagy iskolában nem volt könnyű barátokra találni.

– Miért épp Chicago? – kérdezte a fiú.

– A mostohaapám itt kapott állást, úgyhogy jönnünk kellett.

– Az én szüleim is elváltak – vigasztalta a fiú. – Néha elég gáz, igaz?

– Az apám nyolc éve meghalt. Tizenöt voltam, amikor anyám újra férjhez ment – felelte Maggie halkán.

– Részvétem. Ez kemény. Rák? – kérdezte óvatosan a fiú.

– Berepülőpilóta volt a légierőnél – válaszolta Maggie büszkén. – És vadászbombázó a vietnámi háborúban. Meghibásodott a gépe, és lezuhant. Jó volt, amikor még élt. Sűrűn költöztünk. A civil élet nem olyan szórakoztató.

A fiú kinyitotta előtte az ajtót. Együtt mentek be az iskolába, s közben elmondta Maggie-nek, hogy ő is végzős. Ezren tanultak az évfolyamukon, amitől még nehezebb volt megismerni embereket, és Maggie egyébként is visszahúzódó volt. Sok különböző iskolában járt addig is, amíg Miami-ba költöztek, de nem tudta megszokni; új lánynak lenni sosem volt könnyű. A civil gyerekeket, de különösen a lányokat sokkal felvágósabbnak tartotta, mint a hadseregbelieket. A hadseregben a gyerekek helyzete az apjuk rangjától függött. Itt sok más dolog számított: hogy hol laksz, mit viselsz, milyen kocsija van az apádnak, mit dolgoznak a szüleid. Maggie egyik nyilvánvaló státuszszimbólumot sem tudta felmutatni, amivel imponálhatott volna a többi lánynak, úgyhogy meg sem próbálta.

– Apád menő fej lehetett. Ha befejeztem a sulit, meg akarok tanulni siklóernyőzni – árulta el a fiú széles mosollyal.

– Pilóta akarsz lenni? – csillant fel Maggie szeme. Ez ismerős terep volt számára. Végre!

– Sok minden akarok lenni. Motorversenyző például. Van egy barátom, aki hétféteken megengedi, hogy menjek az ő motorjával.

– Az veszélyes – jegyezte meg Maggie.

– Minden az, amit érdemes csinálni. Ki akarok ugrani egy repülőből, hogy lássam, milyen érzés. – A fiú előbb mosolyogva, aztán sajnálkozva nézett Maggie-re. – Öt perc múlva kezdődik az órák. Köszögd. Rendszerint szívok veled.

– Én is – ismerte be nevetve Maggie. – A történelmet szeretem, meg a spanyolt.

– Gyűlölöm az iskolát – jelentette ki a fiú, és újabban Maggie is érzett valami ilyesmit. Miami-ban kisebb volt az iskola, könnyebben elbaldogult benne, és spanyolul a spanyol ajkú osztálytársaitól tanult. Itt senki sem beszélt spanyolul. – Hát, akkor viszlát – köszönt el a fiú, és megállt a szekrénye előtt, hogy berakja a gördeszkáját. Maggie továbbment a saját szekrényéhez, egy másik folyosó legvégére. Jó volt ezzel a sráccal beszélgetni pár percet.

Ezután napokig nem is látta, mígnem pénteken utolérte, amikor kijöttek az iskolából. Maggie sietett, nehogy lekésse Tommyt a buszmegállóban.

– Akarod megnézni a holnapi versenyemet? – kérdezte a fiú. – A barátom megengedi, hogy benevezek a motorjával egy versenybe.

Most töltöttem be a tizennyolcat, és megvan a jogosítványom.

Maggie gondolkozott, aztán úgy döntött, hogy meg akarja nézni. Izgalmasan hangzott. Nem tudta, anyja mit szólna hozzá. Valószínűleg nem tetszene neki, úgyhogy nem fog engedélyt kérni rá. Nem szükséges mindenről tudnia, amit ő csinál. Csak kell találnia valakit, akire Tommyt rá lehet hagyni. Szombatonként ő vigyázott a gyerekre, mialatt anyja a szálloda ajándékoltjában dolgozott. Előléptették üzletvezetővé.

– Vigyáznom kell az öcsémre. Ha találok valakit magam helyett, akkor eljövök. Hol lesz?

A fiú megmondta. Egy régi pályán rendezték, messzire kellett elbuszozni onnan, ahol laktak, de most már érdekelt a fiú. Rájött, hogy még nem is tudja a nevét.

– Hozd magaddal az öcsédet is. Hány éves?

– Tizenkettő. De lehet, hogy elmondaná anyámnak. Igaz, hogy biztosan ő is szeretné látni a versenyt.

– Hát... hozd el őt is, ha akarod.

– Neked vannak fiú- vagy lánytestvéreid?

– Nincsenek – rázta meg a fejét a fiú. – Két-éves voltam, amikor a szüleim elváltak. Akárhányszor találkoznak, mindig veszekednek. Anyámmal élek együtt. Apám hajókon dolgozik, jár mindenfelé. Nem sűrűn látom őt.

Maggie bólintott. Mindkettőjüknek megvolt a maga szívfájdalma.

– Hogy hívnak? – kérdezte váratlanul a fiú.

– Maggie Kellynek.

– Én Paul Gilmore vagyok – felelte a fiú, és egymásra mosolyogtak.

– Megpróbálok elmenni a versenyedre – ígérte Maggie, de nem volt biztos benne, hogy meg tudja oldani. Most viszont már futnia kellett, nehogy későn érjen az öccséért.

Szerencséje volt. Mihelyt a buszmegállóhoz ért, Tommy elújságolta, hogy másnapra meghívták egy barátjához kerti sütögetésre, és utána ott is alszik. Öccse könnyebben barátkozott, mint ő. De persze ő még csak tizenkét éves volt, és a fiúk egyébként is kevésbé bonyolultak, mint az ilyen korú lányok. A legtöbb lánynak volt barátja, vagy csoportokba verődve jártak. Maggie-ben nem volt meg a bandaszellem, feltűnési vágy sem hajtotta, és nem értett azokhoz a játzsmákhoz, amik a korban hozzáillő fiúkat vonzották. Paulnak épp ez tetszett benne. Rendes lánynak látszott, és könnyen lehetett beszélgetni vele. Ráadásul fényes fekete hajával és zöld szemével kifejezetten csinos volt, még hozzá teljesen természetes módon – nem festette magát. Paul sejtette, hogy a magas, vékony, jó alakú lány nem is tudja, hogy milyen gyönyörű.

Másnap, miután elvitte Tommyt a barátjához, Maggie felszállt a buszra, ami kivitte a pályához. Metsző hideg volt. Az utolsó pár sarkot gyalog kellett megtennie, és mire megérkezett, jéggé

fagyott az arca és a keze. A túlnyomórészt férfiakból álló, kisebbségű tömeg a fedetlen lelátón ülve figyelte a pályát. Maggie épp időben érkezett, hogy lássa Paul futamát. Tucatnyi nála idősebb fiú és férfi között harmadikként ért a célba. Leginkább felújított motorokkal versenyeztek.

A célvonalon áthaladva a motor kicsúszott, amitől Paul egyik karján csúnya vágás keletkezett, és lehorzsolta a fél arcát. Vért, amikor Maggie odaért hozzá. A lány segítette megtisztítani a karját, de úgy tűnt, a fiú nem bánja, hogy megsérült. Teljesen fel volt dobva attól, hogy harmadik lett. A verseny többi résztvevője hátra veregette, és egyikük adott neki egy doboz sört.

A felfokozott öröm pillanatában Paul nem is érezte a horzsolást az arcán. Felajánlotta Maggie-nek, hogy felülhet mögé a motorra, elviszi odáig, ahol lakik, amiről azt mondta, hogy nincs messze. Odaérve Maggie megdöbbsen, látva a lepusztult környéket és a rozoga házat, vagy inkább házikót, amelyben Paul lakott. A fiú bevitte a garázsba a barátja motorját, aztán bementek a házba. Odabent savanyú ételszag, sívárság és kétes tisztaság fogadta.

A fiú figyelte, mit árul el a lány arca, de Maggie láthatóan nem ütközött meg a látványtól. Őt jobban érdekelte Paul, mint az, hogy hol lakik. Ő volt az első lány, akit Paul elhozott ide.

– Nem fáj az arcod? Hogy érzed magad? – kérdezte Maggie.

– Szuperül! – Paul rémesen nézett ki, tiszta kosz volt a dzsekije, és el is szakadt ott, ahol elvágta a karját. – Ez volt eddig a legjobb időm!

– Komolyan folytatni akarod a motorversenyzést, amikor befejezted az iskolát?

A fiú lelkesen bólogatott, és a csillogás a szemében arra emlékeztette Maggie-t, hogyan nézett ki az apja, amikor repülőkről beszélt.

– Igen. Ha idősebb leszek, a legjobb akarok lenni valamiben. Valamilyen versenyszámban. Imádom a motorokat. – Ezt Maggie is látta rajta. Paul töltött neki egy pohár üdítőt a majdnem üres hűtőből, azután leültek egy megereszkedett, ócska díványra, és beszélgettek. Egy idő után Maggie szólt, hogy most már haza kell mennie. Hosszú út állt előtte, és otthon akart lenni, mire anyja hazaér a munkából. Nem szeretne volna, hogy el kelljen mondania, hol volt. – Eljössz holnap moziba? – kérdezte Paul, mire ő lassú, szégyenlős mosollyal bólintott.

– Igen. Szeretnék.

Paul kikísérte a buszmegállóba, Maggie pedig egész úton hazafelé, majd azon az éjszakán is, rá gondolt. Anyjának nem szólt egy szót sem.

Másnap egy belvárosi mozikomplexumban találkoztak. Maggie meglepődött, látva, hogy a fiú motorral érkezik. A mozi után ő is felült a motorra, és megengedte, hogy Paul elvigye

majdnem a házukig. Anyja meg is ölte volna, ha látja őt a motoron. Minden efféle veszélyes tevékenység szigorúan tilos volt. Emma félt, nehogy valamelyik gyerekéről egyszer kiderüljön, hogy az apjuk természetét örökölte. Még azt sem akarta, hogy Tommy sportoljon. Pedig a srác csak futballozni akart, ha majd két év múlva elkezdi a középiskolát. Az alkata alkalmassá tette rá, és megvolt hozzá az apja ereje és mozgékonyága.

Maggie élvezte, hogy ott ülhet Paul motorjának hátsó ülésén. Izgalmas volt. Megmondta neki, hogy anyja idegrohamot kapna, ha megtudná.

– Azt akarja, hogy biztonságban legyünk, és ne csináljunk semmi olyat, ami veszélyes. Amióta apám meghalt, nem bír szabadulni ettől a témától.

– Akkor én nem leszek jó nála, igaz?

– Csak ne gyere motorral, ha eljössz hozzánk.

Egészen karácsony utánig nem beszélt anyjának Paulról, és akkor is csak futólag említette, mint egy barátját az iskolából. Aztán meghívta hozzájuk vacsorára, amire Paul farmerban, egy régi bőrdzsekiben és sportcipőben jött el. Csinos fiú volt, szőke, kék szemű, nagyon udvarias, Emma mégis gyanakodva figyelte. Az a fajta önbizalom, ami Paulból áradt, túlságosan ismerős volt számára, soha többé nem akart találkozni vele, főleg nem a gyerekei körül. Megijesztette

a fiú érett, kiforrott személyisége, és az a magabiztosság, ami Paul nehéz életéből fakadt. A lakás, ahol Maggie élt, sokkal szebb volt, mint az az ócska kis ház, amelyben ő lakott, ahol az ablak nem zárt rendesen, és befütyült rajta a szél.

– Egyszer majd sok pénzem lesz – mondta egy napon Maggie-nek, miközben körülsétálták a tavat.

– Hogyan? Miből? – mosolygott Maggie. – Kirabolsz egy bankot?

– Még nem tudom. De lesz, az biztos. És akkor veszek a mamámnak egy rendes házat – felelte álmodozva Paul. Maggie ettől meghatódott.

– Én nem tudom, mit akarok csinálni felnőtt koromban – válaszolta a fiúnak. – Anyám szerint csak az számít, hogy nyugodt életünk legyen, és biztonságban éljünk. Ezt nem győzi hangoztatni. – Azt már nem tette hozzá, hogy az idegeire megy vele.

– Az ilyesmivel én nem törődöm – mondta erre Paul. – Én valami izgalmassal akarok foglalkozni. Hegymászással, motorversenyzéssel, ejtőernyőzéssel. – Úgy csillogott a szeme, mint ha máris látná magát valamelyik vakmerő foglalatosság közepette.

– Én a hullámvasúttól is félek. Inkább meghalnék, mint hogy kiugorjak egy repülőgépből – fintorgott Maggie.

– Én viszont bármit megadnék azért, hogy ejtőernyőzhessenek – nézett rá mosolygva Paul.

Tavaszig tartott ez az idill. Paul volt Maggie első komoly kapcsolata. Amíg anyja bele nem avatkozott. A fiú egyszer, amikor náluk volt, mondott valamit arról, hogy érettségi után motorversenyző akar lenni, mire Emma később olyan arccal ment be Maggie-hez a szobájába, mintha eljött volna a végítélet napja.

– A tűzzel játszol – kezdte, és a tekintete olyan hideg volt, mint a jég. – Nem tudod, mit csinálsz. Ez a fiú imádja a veszélyt, Maggie. Élhal érte. Rá van írva. Az olyanoknak, mint ő, a veszély egyfajta kábítószer. Pontosan olyan, mint az apád. Össze fogja törni a szívedet. Az ilyenek előbb-utóbb meghalnak, és te ott maradsz özvegyen. Arra kérlek, hogy szakíts vele.

Maggie számára ez úgy hangzott, mint a halálos ítélet. Paul volt az egyetlen barátja.

– Nem megyek hozzá feleségül, anya. Gyerekek vagyunk.

– Ő nem gyerek. Fiatalember, méghozzá veszélyes. Meghalhatsz vele együtt, ha olyan bolond vagy, hogy felülsz a motorbiciklijére. Nem vagyok hajlandó még egyszer átélni ezt. Apádat elvesztettük. Nem akarlak elveszíteni téged is, vagy Tommyt. Paul maga a megtestesült halálvágy, szinte várja, hogy megtörténjen. Felragyog a szeme, valahányszor a versenyzésről beszél.

– De hát fiú! Majd kinövi. – Maggie harcolt, hogy legyen joga találkozni Paullal. Nem akart lemondani róla.

– Az ilyen fiúk örökké fiúk maradnak. Nem nővik ki. Fontosabb nekik az életük kockáztatása, mint amennyire valaha is törődne veled. Amikor legutóbb itt volt, elmondta, hogy egyszer szeretné megmászni az Everestet. Maggie, tartsd távol magad tőle! – kérte Emma könnyes szemmel. Tommy a másik szobából hallotta őt, és később megkérdezte Maggie-től.

– Szakítani fogsz veled?

– Nem tartozik rád – felelte Maggie, és attól kezdve nem beszélt Paulról. Titokban találkozgattak. Maggie többször is majdnem lefeküdt Paullal, de egyelőre nem érezte késznek magát, félt, hogy teherbe esik. A fiú próbálta őt rávenni a dologra, de Maggie-nek sikerült az érettségiig megőriznie a szüzességét. Sok gondolkodni valója volt. Mindegyik főiskolára bejutott, ahová jelentkezett, s végül úgy döntött, az Ohio Államira megy. Paul kihagyott egy félévet, csak utána akart a továbbtanuláson gondolkodni. Dél-Kaliforniába ment versenyezni, és reménykedett, hátha az apja ezalatt kiköt, és akkor találkozhat vele. De a fő cél a versenyzés volt.

Paul az érettségi után két héttel tervezte az indulást. Maggie addigra már kapott egy másik nyári munkát a szállodában augusztusig, amikor majd elutazik Ohióba. Paul végleg Kaliforniában akart maradni, és végül, majd egyszer, egy városi főiskolán szándékozott továbbtanulni, ott, ahol éppen akkor él. Szükségszerű volt hát,

hogy az útjuk innentől más irányt vesz. Tudták, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik. Maggie szerelmes volt Paulba, ráadásul a fiú volt a legjobb barátja. Neki bármit elmondhatott. Paul mindent tudott róla, ismerte a reményeit és a félelmeit, és azt, hogy mennyire hiányzik neki az apja. A hiánya néha, mint egy szökőár, valósággal elborította a lányt.

Maggie nem értette, anyja hogyan tudta megszeretni Harryt egy olyan férfi után, mint az apja. De Emma ma már félt, sőt rettegett mindentől. Harry késő esténként kimerülten ért haza, és Emma amúgy sem akart eljárni otthonról. Nehéz volt elhinni, hogy még csak negyvenéves. Maggie inkább nyolcvanévesnek látta, őt is és Harryt is. Semmi mást nem csináltak, mint esténként ültek a tévé előtt, és sört ittak. Nem voltak részegek soha, de Maggie látta, hogy anyja évek óta kedvetlen, lehangolt. Még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán szereti Harryt, aki a világ legunalmasabb embere volt. De biztonságot nyújtott, és az anyjának csak ez kellett.

– Mikor láthatlak újra? – kérdezte Maggie Paultól a gyorsan múló napok egyikén. A fiú már készen állt az indulásra. Maggie most örült, hogy nem feküdt le vele. Belátta, hogy nem lehet megbabolázni, valószínűleg egész életében kiszámíthatatlan marad. Anyjának ebben igaza lehetett.

– Nem tudom, Mag – felelte Paul szomorúan. – Hiányozni fogsz.

Maggie elhitte, hogy a fiú igazat mond, de még valami világos volt számára: annyira nem fog hiányozni neki, hogy itt maradjon vagy visszajöjjön. Arra vágyik, hogy kilépjen a világba, kipróbálja mindent, átélje azokat a csodákat, amik várnak rá. Maggie-t ezek a dolgok nem vonzották. Ő nem vágyott úgy a veszélyre, mint Paul.

– Vigyázz magadra – mondta, és aznap este majdnem hagyta magát rávenni a szexre. De nem akarta olyan fiúnak odaadni a szüzességét, akit talán soha többé nem lát. Ennél józanabban gondolkodott.

Az utolsó együtt töltött éjszakájuk mindkettőjük számára keserédes volt. Anyjának Maggie azt mondta, hogy egy barátnőjénél alszik, valójában azonban egy motelbe mentek, amit közösen fizettek. Napkeltekor Paul felült a kölcsönmotorjára, és elindult. Hátrafordult, hogy utoljára Maggie-re mosolyogjon; a nap aranyfénybe vonta szőke haját. Integedett, azután befordult a sarkon, és eltűnt. Maggie fájó szívvel bandukolt haza, s közben azon tűnődött, vajon hová megy most Paul, milyen kihívásokkal kell megküzdenie, milyen hegyeket fog megmászni.

Paul aznap vásárolt egy motort a félretett pénzéből, és elindult Kaliforniába. Mindketten tudták, hogy valószínűleg nem találkoznak többé. Maggie azt is tudta, hogy soha nem felejtí el Pault. Mindig is ő lesz az első szerelme.